

ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1971

1

Όλος ο κόσμος δεν αξίζει μια ζωή,
που τον αγγίζει εδώ κι εκεί,
μια εφηβεία που πέρασε αργά,
την παιδική ζωή που βασιλεύει
με μοναχές στιγμές που ξεχαστήκαν
απάνω στις κορφές μες στα νερά
εις τους αιώνας των αιώνων.

Ο κύκλος κλείνει αργά εδώ κι εκεί,
κείθε από ένα μύγδαλο πικρό
δώθε από μια γουλιά νερό,
κι όλος ο κόσμος δεν κρατάει μια ζωή που φεύγει
πέρα από τις κορφές μες στα νερά·
και τότε τι την κάνουμε την πρώτη γεύση
το πρώτο καρδιοχτύπι μπρος στον κόσμο
που αρχίνησε μικρός κι ύστερα πια δεν έχει τέλος;
Ένας ηλίθιος νους
που πάει χωρίς φτερά δώθε και κείθε
και δεν αφήνει μια σταλιά νερό στο χείλι μας
οσμή από χώμα στην καρδιά μας,
ένας ηλίθιος τρομαγμένος νους
που μας κρατάει βουβούς μέσα στον κόσμο,
γερμένους σα χορτάρια δίχως ρίζα
—ξένος μας νους
που ξέρει την πικρή ζωή
κι έχει ξεχάσει τη ζωή μας,
πως περιμένει μοναχή
και μένει αζήτητη
εις τους αιώνας των αιώνων.

Όλος ο κόσμος δεν κρατάει μια ζωή
που βασιλεύει πάνω του
δίχως νερό και δίχως τρόμο
μια μυρουδιά βασιλικού ένα πουλί
που τον περνάει
τον κλείνει με κορφές και με νερά,
να τη ζητάνε
εις τους αιώνας των αιώνων.

2

Από το χτες στο σήμερα
ήρθαμε όλοι εδώ μονάχοι
κι οι φευγάτοι όλα τ' αφήσαν,
το νερό και τον αέρα και το λαμπερό τους βλέμμα,
κι είμαστε σ' αυτόν τον τόπο γι' αύριο εμείς
που τώρα παύουμε το φως εδώ κι εκεί
και δε μας ξέρει ο ουρανός
κι η γη μάς δίνει και μας παίρνει — ξένη·
πολλή, όλο λόγια η ιστορία μας,
πολλά η καρδιά κι ο νους γεννούν
που δεν τα ξέρει τίποτα,
μονάχα αυτοί που φύγαν ή θα φύγουν
για το πουθενά.

Εδώ

άλλο δεν έχουμε από μια ζωή
με τόσα χρόνια και μ' ανθρώπους τόσους,
μέχρι το σύννεφο βαριά βροχή να γίνει
κι η ιστορία μας νερό
και κύματα κουφά σε βράχους κρύους.
Κι αύριο
—αύριο άλλα μάτια κι ίδιες πέτρες,
άλλες μέρες κι ίδια σύννεφα,
αύριο
μια θάλασσα πλατειά κι ολόκληρη
με κύματα και φως
μονάχη.

3

Αργά πολύ ξεκίνησες,
το άσπρο πουλί που ζήτηγες
μαρμάρωσε κατά τον ήλιο·
σ' έχουν ξεχάσει,
ούτε ένα κύμα ούτε ένα φύλλο
δε θ' ακουμπήσεις στο σκοτάδι.
Τώρα να ελπίζεις,
μπορεί να βγει ο ήλιος
και να 'ρθει πρωί,
μπορεί να δεις φύλλα και κύματα

μπορεί να δεις του κόσμου τα πουλιά·
μα το δικό σου το πουλί, το άσπρο πουλί,
μαρμάρωσε πιο πέρα απ' την ψυχή σου.

4

Μα γιατί μάνα μου πληγώνεις τον άνεμο
γιατί πικραίνεις το νερό
μάνα μου γιατί μου μένεις μόνη
σε τόσο νερό τον άνεμο—
νά που το νερό σπέρνει τον κόσμο
και σου παίρνει τραχύς ο αέρας τα δάκρυα
—τι θα κάνεις μάνα μου δίχως το χέρι μου
γυμνή σε τόσο νερό τόσον άνεμο.

5

Μ' άσπρα επίπεδα ο άνεμος κόβει τον κόσμο
και τι πιο μαύρο κυματίζει απ' τα μαλλιά σου
για το βλέμμα σου που δροσίζει το μετέωρο χέρι μου
και σ' ανοίγει ένα κόσμο άσπρα χαλίκια—
να σκιά ο ουρανός σ' ένα άσπρο σκαλί
κι όσο ανοίγουν τα μάτια σου τόσο γέλιο στο χέρι μου,
μα έλα χόρτασε στο νερό που με δένει
—να στην ανάσα σου ο άνεμος στο κορμί σου τα κύματα
κι οι δίπλες του κόσμου άσπρος δρόμος στα πόδια σου
για τον ήσκιο σου μονάχο στου χεριού μου τη σάρκα.

6

Κορίτσι από τα λιοφωτα κι απ' του γιαλού το βράδυ,
κορμάκι, δροσερό κλαδί, ζεστά μαλλιά,
τα μάτια μου και τα μικρά φορέματά σου
ξένα, τρυφερό κλαδί·
πουλάκι του μεσημεριού μου, κοριτσάκι,
νέα βροχή το φως, φρέσκες σταγόνες
στο μεγάλο κόσμο, στα μικρά σου ντύματα
—το κορμάκι σου, κλαδάκι, εσύ, κορμάκι,
ριγάς στο χώμα το ζεστό, στα χέρια μου
τα ξένα σαν το θάνατο.

7

Ω τι γλυκό το φως των κοριτσιών,
όραμα κι άρωμα και γεύση, θε μου·
μάτια μ' αδειάζουν, μάτια με γεμίζουν,
πόσα μάτια λάμψαν, πόσα λάμπουν
ως τις σκιές του κόσμου, ως τις άκρες του νερού,
κι εγώ πατάω τη νύχτα.

8

Από σένα ως εμένα
πόσο χώμα περπατάς
πάνω απ' το τίποτα,
πόσος χυμός ζωντανός δε σ' αγγίζει
απ' την πέτρα ως το σώμα μου,
τι περπατάς
τι φέρνουν τα πόδια σου
κόβοντας κομμάτια το φως
στη γραμμή του κορμιού σου·
από σένα ως εμένα
τι κάνει το χώμα,
από μένα ως τον κόσμο
εσύ.

9

Μιας ματιάς ώρα σε χάνω
μιας ματιάς ώρα σε βρίσκω
—τι ωραιώθης και τι ηδύνθης, αγάπη.

Κάθε βήμα και θαύμα
κάθε βήμα και βήμα σου
—τι ωραιώθης και τι ηδύνθης, αγάπη.

Αγάπη στον ήλιο κι αγάπη στον ήσκιο
αγάπη στον κόσμο κι αγάπη σε σένα,
τι ωραιώθης και τι ηδύνθης, αγάπη.

10

Το κύμα ανοίγει τα μάτια σου,
να, βαθαίνει στον άμμο
και σηκώνει τη θάλασσα κύματα
να σε πάρει στα πλάτη χαμένη,
κορίτσι τωρινό, λαχτάρα αθάνατη,
μόνη μ' όλο το νερό του κόσμου·
μετράω τα χαλίκια.

11

Γλυκιά η ματιά σου, τα μαλλιά σου μ' ήσκιους με χαράζουν,
παίζουνε το φως πλατιά
στα ωραία μάτια μου
—είσαι όμορφη σα θάλασσα,
όμορφη σαν κάμπος και βουνό,
είσαι όμορφη όσο όλα τα κορίτσια—
λουλούδι και κορίτσι, φόρεμα και χρώμα
—κάμπος στα κορίτσια, τα βουνά κορίτσια,
θάλασσα πλατιά, βαθιά κορίτσια·
εγώ βροχή.

12

Σπαράζουν τα μαλλιά σου δυτικά,
οι ματιές σου φως και φωτιές·
θα ξαναβγεί ο ήλιος
στις κολόνες και στα κύματα,
άσπρη αχιβάδα, στόμα της δροσιάς,
λουλούδισε τον κόσμο.

13

Λαμπρή μέρα σε γδύνει ως τα μάτια,
διψάς νερό ποτάμια κι ουρανούς το φως,
κορίτσι του βαθιού νερού της μέρας·
άνοιξε τα μάτια, άνοιξε αργή, μικρή
και γείρε στα μάτια μου.

14

Άστρο κι αυγή, ματιά κι ανάσα
κι όλα ανοίξαν και σε κλείσαν κι όλα κλείσαν,
μέγας κόσμος και βουνά και κρύο σπίτι, φόρεμα
στο μοναχό κορμί σου, στα γυμνά σου μάτια,
λαχτάρα και καημέ
—κι αυγή τ' αστέρι, ανάσα τη ματιά,
όλα ανοιχτήκαν και σ' ανοίξαν και κλειστήκαν,
κι έκλεισες κοντά στο φόρεμά σου
όστρακο και τρυφερό κοχύλι.

15

Κλειστά μύγδαλα τα μάτια σου τρέφουν τη νύχτα
που ξεδιπλώνει τ' αραποσίτια πάνω απ' το χώμα,
κι όταν ανοίγουν κάτω απ' τον ήλιο, να ο κόσμος
μέγας καρπός για μια μέρα
στα χείλη σου, στην πρώτη μου λαχτάρα,
γυναίκα, θάλασσα ανοιχτή.

16

Τόσο μαύρα μάτια και φτάνει το κύμα
τόση χάρη κι ασπρίζουν οι γλάροι κοντά μας
νά τόση ομορφιά και γυμνωθήκαμε
και ξεμείναν τα χνάρια μας να τελειώνουν τον άμμο·
ήσκιος αρχίζουν το φως τα μαλλιά σου
κι η κοιλιά σου χαρίζει τη θάλασσα
τα στέρα ψάρια και τα ελαφρά πουλιά
—εμείς μιλάμε εσύ κοχύλι εγώ σταγόνα
και τα σημάδια του άμμου γυμνά απ' τη μυλιά μας,
μίλα γλυκιά μου.

17

Κορίτσι, του καλοκαιριού σκιά,
κορίτσι του άσπρου δρόμου,
μαυρομάτα,
βρέχει κι όλα κλείνουν,

όστρακα·
ο κόσμος χτες ή αύριο,
τώρα η ζέστα σου
στα μάτια μου.

18

Όταν περπατούσες στις κατάσπρες πλάκες
κι άπλωνε ο κόσμος επίπεδη αυλή,
σπάραζε η καρδιά μου να φτάσει το βήμα σου
στο ρυθμό που μετρούσες
μια ανάσα τόπο μακριά μου
κι ένα αιώνα χαράς.
Μάτια μαύρα και δροσερά μαλλιά,
φόρεμα αργό και γρήγορα πόδια
— και το πουλί που ζητούσε τομή στον ορίζοντα
σε κοιτούσε στα χέρια,
στα χέρια σου που ανοίγαν την ώρα
και την κλείναν στις πλάτες μου.
Λαμπρό μου μέτωπο,
χείλη που λέτε απ' τη σιωπή τραγούδι,
να ο δρόμος ανάμεσα από σκιές και φως,
κι ο κόσμος μακραίνει πίσω απ' τα δετά μας δάχτυλα
που παύουν την πνοή με την πνοή τους.

*Τυπωμένο σε εκατό αντίτυπα, έξω από κυκλοφορία και κρίση — δώρο στο γάμο του Παναγιώτη
(Γιακουμή) και της Χάρης (Πανουτσοπούλου)*